

synes egnet til at animere til de anførte Klagemaal, og man skal i denne Forbindelse pege paa det i Stk. 1 i Bemærkningen til § 9 anførte, hvorefter Rigsadvokaten ikke skal anses berettiget til at afvise en Besværing, der forelægges ham til Indbringelse for Appelretten, selv hvor han efter Klagerens egen Fremstilling maa finde den aabenbart grundløs. Som et andet Eksempel kan nævnes Bevisbeslutninger efter § 352 under Forberedelsen af en Landsretssag, naar Meningsforskellen med en Part dels fører til Kære til Landsret, dels ved et af Meningsforskellen fremkaldt Sammenstød mellem Dommer og Part til Klage til Appelretten.

Hvad angaar Forslagets Afsnit III om Genoptagelse af Straffesager, finder man Anledning til at fremhæve, at selv om Adgangen til en Straffesags Genoptagelse paa et virkelig nyt Bevisgrundlag er uundværlig i enhver forsvarlig indrettet Strafferechtspleje, kan denne Adgang i en moderne paa Bevisumiddelbarhed og Mundtlighed opbygget Retspleje dog kun faa Anvendelse i forholdsvis sjældne Tilfælde.

Bevisstoffet, der væsentlig bestaar i en Række afgivne Forklaringer, er kun skriftlig fikseret i ganske utilstrækkelig Omfang og Form. En Sags Genoptagelse ved dens Paabegyndelse forfra udsætter derfor Anklagemyndigheden for, at væsentlige Dele af Bevisstoffet i Mellemtiden er forsvundet, og en Genoptagelse efter længere Tids Forløb rummer saaledes den uhyre Risiko for Retssikkerheden, at denne af helt andre Grunde end Genoptagelsesmomenterne kommer til at svigte. Da der mangler sikker og nøjagtig Oplysning om, hvorledes Bevisstoffet ved den mundtlige Domsforhandling er blevet forelagt Nævningetinget eller Domsmandsretten, vil der endvidere ofte mangle Holdepunkter for det Skøn, der skal anstilles om, hvorvidt det kan antages, at Tiltalte ved Hjælp af det nye Bevisstof — sammenholdt med det ældre — kunde have opnaaet Frifindelse eller væsentlig mildere Straf.

Fremkomsten af de forholdsvis mange Begæringer om Genoptagelse, hvoraf dog kun yderst faa har kunnet imødekommes, beror i øvrigt som oftest paa en Forveksling mellem Paavisning af nyt Bevisgrundlag og Kritik af det til Grund for Paadømmelsen lagte Bevis. Medens der er Adgang til at fremkomme med nyt væsentligt Bevisstof, er jo imidlertid Vurderingen af det allerede fremkomne afsluttet med Afgiselsen af upaaankelig Dom. Det Navn — „Appelretten“ —, der er tillagt den foreslaaede Specialret, der kun vil have at skønne over Tilstedeværelsen af nyt Bevisstof, er efter det anførte egnet til at underbygge nævnte skadelige Misforstaaelse. Det bemærkes her, at efter Forslagets Synspunkt maatte der være Inhabilitet for de Dommere i den særlige Appelret, der tidligere havde dømt i den Sag, der begæres genoptaget.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal man fremsætte nedenstaaende Forslag.

For saa vidt angaar Forslagets Afsnit II om Disciplinærmyndigheden over Dommere, kan man anbefale, at der som udtalt i Erklæringen af 8. November f. A. skabes Hjemmel for offentlig Paatale — henholdsvis Kære af en ifølge Paatale eller Klage truffen Afgørelse — i Tilfælde efter § 48, 2det Stykke. Paataalen maatte formentlig overensstemme med § 722, 1ste Stykke under 1., kræve Justitsministerens Befaling og være knyttet til Iagttagelse af en vis kort Tidsfrist, saaledes som foreskrevet for den private Paatale af dette Forhold.

Den foreslaaede Tilføjelse til § 48, 1ste Stykke, se Forslagets § 7, om Meddelelse til Justitsministeriet tiltrædes, og en tilsvarende Bestemmelse foreslaas med Hensyn til Afgørelser efter § 48, 2det Stykke, gaaende ud paa Misbilligelse eller Bødeansvar.

Da det er ønskeligt, at de omhandlede Klagemaal over Dommernes Optræden, hvis Behandling som ovenfor fremstillet kan hænge meget nøje sammen med Bedømmelsen af en løbende Retssags processuelle Spørgsmaal, tilendebringes hurtigst muligt og med størst Autoritet, kan man endvidere anbefale, at de, ogsaa naar de rejses over en Dommer ved Underret, forebringes Højesteret umiddelbart. Ved Henvisningen i § 48 til Kap. 85 er der givet fornødne Regler om Rettens Fremgangsmaade.

Med Hensyn til Behandlingen af Sager om Dommers Afsættelse og Pensionering ses der derimod ingen Grund til Ændringer i den bestaaende Ordning, hvorefter Spørgsmaalet i første Instans behandles af Landsretten. Heller ikke Reglerne om Suspension tiltrænger efter Retsplejeudvalgets Mening nogen Ændring.

Den gældende Regel om det Grundlag, paa hvilket en Dommer kan fradømmes sin Stilling, findes i § 49, 1ste Stykke, medens den efter Forslagets § 9 skulde indeholdes i Paragraffens 2det og 7de Stykke. Det er ikke klart, om det har været